

I. 6.

„... Sekyru jsem si vzal s sebou pro případ vypáčení šuplíků či skříní. Vraždit jsem nechtěl... Kladívko mělo být k otevření okna...

Do Rockendorfu jsem přišel asi kolem deváté večer. Ulehl jsem v lese a okamžitě usnul. Když jsem se probрал, tak už byla hluboká tma. Vyrazil jsem k Döllnerovic statku. Cestu jsem znal z dřívějšíka. Schoval jsem se pod oknem v zahradě. Okno vedlo do kuchyně. Pozoroval jsem, jak Döllnerovi večerí. Čekal jsem, až půjdou spát. Začalo sněžit. Svetrem jsem si ovázal hlavu stejně, jak to dělají ženský. Důvod byl jediný: Aby mě nikdo nepoznal. Nezakryl jsem si jen oči, nos a pusku. Plášť a blůzu s čepicí jsem svázel do rance. Přivázal jsem si ho k tělu, asi jako chlebník. Čas se strašně vlekl. Uslyšel jsem v místnosti pohyb. Konečně!!! Rodinka se vydala na kutě. Pořád jsem vyčkával. Když už jsem se domníval, že všichni tvrdě spí, tak jsem se pokusil otevřít to okno. Nejdřív to fakt nešlo. Tak jsem vzal dláto a zapáčil. Když se okno trochu otevřelo, tak jsem zjistil, že je zabezpečeno závorkou. Nožem jsem ji pomalu vysunul. Chvilku jsem počkal, jestli se nikdo v domě nehýbe. V tom tichu jsem slyšel jen šumění nedalekého lesa. Když jsem pootevřel okno, zahlédl jsem na parapetu nějaké serepetičky. Opatrně jsem je složil pod okno na zahradu. No a pak jsem vlezl oknem do kuchyně...

Když jsem se do kuchyně dostal, byla všude tma. Světlo si vzali Döllnerovi do ložnice. Došel jsem až ke skleněným dveřím z kuchyně do ložnice. Zase jsem čekal. Přitom jsem pozoroval škvírou ve dveřích, co se děje v ložnici. I přes tmou jsem sice viděl na manželskou postel, ale jednotlivé osoby jsem nepoznal. Až na Rudolfa Döllnera...

U skleněných dveří jsem stál asi víc než hodinu. Neměl jsem hodinky, takže je možné, že to trvalo i dýl. Prostě jsem vyčkával, až všichni tvrdě usnou. Pootevřel jsem dveře. Ticho. Všichni spali. Klekl jsem si na všechny čtyři a plížil jsem se k manželské posteli, abych se přesvědčil, že fakt spí. Po kolenou jsem lezl z toho důvodu, aby mě nebylo vidět. Sekyru jsem měl v ruce a kladivo za pasem...“

„Proč jste měl sekýru v ruce?“

„Kdyby Döllner spal, tak bych šel k psacímu stolu a tou sekýrou bych otevřel šuplík.“

„Proč jste tam nešel hned? Proč jste se místo toho plížil k jeho lůžku?“

„Chtěl jsem se přesvědčit, že Döllner opravdu spí.“

„Uvědomil jste si, že při otvírání psacího stolu nástrojem, jako je sekýra, uděláte takový hluk, že by se mohli všichni probudit a postavit se vám na odpor?“

„Aha, to mě jako fakt nenapadlo.“

„Co bylo dál?“

„Když jsem se připlížil k posteli, tak se najednou Döllner probudil, obrátil se a chtěl vstát. Lekl jsem se. Jde po mně! Vztyčil jsem se a rozpřáhl se. Sekýra zasvištěla vzduchem a jednou ranou jsem ho srazil zpátky do postele. Začal chroptět. V té chvíli se začali všichni probouzet. Musel jsem jednat. Jinak to nešlo. Měl jsem strach, že mě napadnou. Döllnerce jsem dal jednu ránu. Služce tři. Isidorovi, Josefovi a Anně jsem zasadil vždy po jedné ráně. Vše proběhlo docela rychle. Jak dlouho? Co já vím. Neměl jsem hodinky, už jsem to říkal.“

„Proč jste napadl a zavraždil i děti?“

„Protože křičely.“

„Nebylo vám líto prolíté krve nevinných lidí? Nebylo vám líto ani dětí?“